פב: [תוספתא פ"ו ה"ו], ב) [לעיל סד.], ג) יומא דף

סד. לחמן דף לח., ד) זבחים שן, ה) ותוספתה

ה ה"ו], ו) [תוספתה

פ"ו ה"ו], ז) ולעיל לד:

לקמן פב: מנחות נ:], ח) לעיל דף סד. חולין דף

ל., ע) ולעיל ע:ן,

מוסף רש"י

כל שפסולו בגופו. פסול ודאי וננשר עלמו

ולנויל לד:). בדם. כגון

נשפך הדם (שם) כגון נטמה הדם או נשפך להרץ

לקמן פב:). ובבעלים. כגון נטמאו בעלים והפסח

קיים ואין כאן מי שיאכלנו,

קם אמן כמן כל שלוכנטק ודם אע"פ שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל ואינו

כבשר עלמו בעי עיבור

ב--, עונו כעי עיכול לורה (לעיל לד:). נזרקה מפי חבורה. כולם הודו

כדבר זה (לעיל סד.) **כורקה**

בעי עקירה, והאי דמשמע

דבעי עקירה, כגון שהיו בעלים בפסח ראשון טמאי מתים ופסח זה לא נדחה

מחמת איבוד אלא מחמת

בעלים שנדחו מחמת טומאה לפסח שני, והאי

פסח חזי ליקרב בחייר הלכך בעי עקירה (חולין ל.). בעלי חיים אינם

נדחים. אלא מחמת מוס

נב א מיי׳ פ״ד מהל׳ ק״פ הלכה ג: גג ב מיי׳ פ״ד מהלכות פסולי מוקדשין הלכה

רבינו חננאל חטאות. ומשני רב עוירא

תיקן להוציאה מידי ארר מן החי, דאלו קמי שחיטה הוה אכיל מינה אבר אפי כזית בשר גידים ועצמות חייב משום אבר מן החי, והשתא דשחטה כמו נבלה היא ולא מחייב עד דאכל מינה כזית בשר. שחטו ונודע שמשכו הבעלים ידם שניתק לרעיה ושחטו סתם לעולה, [אלמא] קסבר לא בעי עקירה. אי הכי כי לא ניתק לרעיה נמי. ושנינן גזרה לאחר כפרה. קודם שניתק לרעיה . להקריבו עולה, שמא יראה אחר ויקריב אשם אחר קודם שיתכפרו בעליו יקריבהו עולה. היכא אמרו ין בווי כו היייטא אשם רבנן ירעה, דתניא אשם שמתו בעליו או שנתכפרו ירעה עד שיסתאב וימכר ייחלו דמיו לודרה ד׳ עולה. אמאי ניקרביה איהו נופיה עולה, אלא ש״מ גופיה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ש"מ. מותיב רב מודוכזר שנטמאו פטור מפני ששחט ברשות. ותאני עלה בחול כי האי גונא ישרף מיד. אי אמרת בשלמא בעי עקירה האי פסח הוא, וכיון דלית ליה לבעלים ולא אפשר למכליה לעולם פסולו בגופו הוא, אטו הכי מיד. אלא אי אמרת לא בעי עקירה, כיון דנודע בעת השחיטה שכבר מתו בעליו, נמצאת כי שחיטתו ששחט סתם לשם שלמים משום שנשחט אחר תמיד של ביו הערבים. האי איו מחמת דבר אחר הוא תיבעי צורה. דתניא זה ישרף מידבדם ובבעלים בר׳. ואתינז לתרוצה להא ועקר שם אשם מעליו. יעקו שם אשם מעליו. ואקשינן ומי בעי עקירה למאן דאמר נזרקה מפי חבורה ואמרו כגוז שהיו בעליו טמאי מתים ונדחו לפסח שני, דהאי פסח סתמיה לשמו קאי למיפק י ביה בפסח שני, והאי הוא דבעי עקירה, אבל זולתו לא בעי עקירה, ולעולם הא דרב כגון ששחטו סתם, הבעלים את ידם או שמתו או שנטמאו כגון שהפרישו ומתו בעלים אחר חצות רהוה ליה נראה לשם פסח שוב אינו חוזר ונראה,

. שנמצא פיסולו בגופו.

לפיכך תני עלה ישרף מיד.

ואקשינן עלה מידי הוא

. אלא לרב, הא בהדיא אמר

רב בעלי חיים אינן נידחין.

. ימשני רב פפא דמתני׳ ר׳ אליעזר היא דאמר וכן

השוחט אחרים לשם פסח

. דלא בעי עקירה

פבולן מחמת מאי הוי ששחמו כו'. וא"ת מאי קמדמי הך עקירה לההיא דלעיל דאשם שכפרו בעליו באחר תו לא חזי לאשם אבל פסח שנטמאו בעליו או משכו ידיהם אכתי חזי לפסח אם ימנו אחרים עליו כדתנן לקמן (דף פט.) נימנין ומושכין ידיהם עד

שישחט וי"ל דהני מילי כשנשאר אחד מבני חבורה עליו שאם נשאר לגמרי בלא בעלים תו לא חזי לפסח כדתניא בסוף מי שהיה טמא (לקמן נח.) המפריש פסח ומת אם בנו נמנה עליו יביאנו לשם פסח אין בנו נמנה עליו א יביאנו לשם שלמים: בדם ובבעדים תעובר. תימה א"כ היכי קתני שחטו ונודע שמשכו בעלים את ידם או שנטמא בחול ישרף מיד והא בדם ובבעלים בעינן עיבור לורה וליכא למימר כפי׳ הקונטרס דהך דבדם ובעלים מיירי כגון שנטמא אחר זריקה דעכשיו פסח כשר אלא שאין לו אוכלין דבפרק כילד לולין (לקמן פב:) מוקמינן לה קודם זריקה דקתני בעלים דומיא דדם וחירן ר' שמואל בר׳ שלמה דההיא דלעיל מיירי קודם שחיטה דהוי כמו שחטו שלא לאוכליו דחשיב פסולו בגופו:

האמר רב בעלי חיים אינם נדחין. תיתא הא מסקי׳ בפ׳ שני שעירי (יומא סד:) אמר לך רב אליבא דר׳ יהודה לא קאמינא וא״כ לימא דמתניתין רבי יהודה דסבר נדחין וכמה משניות מלינו דסברי דבעלי חיים נדחין בפ' מי שהיה טמא (לקמן לח.) ובתמורה (דף כב.) ובשילהי כריתות (דף כח.) דדייק עלייהו שמע מינה בעלי חיים נדחין ולריך לרב לאוקמי׳ כרבי יהודה ומתני' נמי אמאי לא מוקי כוותיה:

הדרן עלך אלו דברים

פסח ולשם חמאת פסולים אלמא פסולו בגופו היא ומשום הכי ישרף מיד ובפטורי סבר לה כר' יהושע רב אשי אמר רב דאמר כר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה ∞דתניא ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר אם יש שהות ביום לידע אם משכו בעלים את ידיהם או שמתו או שנטמאו חייב יותעובר צורתו ויוצא לבית השרפה מאי מעמא לאו משום דלא בעי עקירה ממאי דילמא משום דסבר לה "כתנא דבי רבה בר אבוה דאמר אפילו פיגול נמי בעי עיבור צורה דיליף עון עון מנותר דאי לא תימא הכי נממאו בעלים מאי איכא למימר הא ודאי בעי עקירה דאמר רבי חייא בר גמדא •נזרקה, מפי חבורה כגון שהיו בעלים ממאי מת ונדחו לפסח שני אלא מחוורתא כדשני מעיקרא יוסף בן חונאי היא:

הדרן עלך אלו דברים

ותני עלה "בחול כי האי גונא ישרף מיד אי אמרת בשלמא בעי עקירה האי פסח הוא וכיון דלית ליה בעלים הוה ליה פסולו בגופו אממו להכי ישרף מיד אלא אי אמרת לא בעי עקירה מרישא הוה ליה שלמים פסולו משום מאי משום דבר אחר דקא שחים ליה אחר תמיד של בין הערבים עיבור צורה בעי ¢דתניא זה הכלל כל שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובבעלים תעובר צורתו ויצא לבית השריפה אלא לא תימא שחמו םתם כשר לשום עולה אלא אימא ישחמו לשום עולה כשר אלמא בעי עקירה ולרבי חייא בר גמדא ידאמר נזרקה מפי חבורה ואמרי כגון שהיו בעלים ממאי מתים ונדחין לפסח שני האי הוא דבעי עקירה הא בעלמא לא בעי עקירה מאי איכא למימר אלא אמר רב הוגא בריה דרב יהושע הכא במאי עסקינן כגון שהפרישו קודם חצות ומתו בעלים אחר חצות דהוה ליה גראה ונדחה וכל הנראה ונדחה שוב אינו חוזר ונראה מידי הוא מעמא אלא לרב הא אמר רב בעלי חיים אינם נדחים אלא אמר רב פפא הא מני ר' אליעזר היא דאמר וכן השוחם אחרים לשם פסח פסול דהוה ליה פסולו בגופו ואי רבי אליעזר היא חמאת נמי מחייב דהא לית ליה לר"א מועה בדבר מצוה פמור אלא תרגמא רב יוסף בריה דרב סלא חסידא קמיה דרב פפא הא מני יוסף בן חונאי היא דתנן יוסף בן חונאי אומר הנשחמים לשם

ולא נראה לשחיטת פסח מעולם: מידי הוא טעמא אלא לרב. האי מירוצא רב מתריץ ליה דאמר לא בעי עקירה: והאמר רב. בפ׳ שני שעירי [יומא פד.]: בעלי חיים אינן נדחין. ואין דיחוי אלא בדם או בבעלים כגון שעיר של שם שנשחט וקודם זריקת דמו מת המשתלח ישפך הדם אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל משום דיחוי: אלא אמר רב פפח. לעולם לא בעי עקירה וסתמיה שלמים והא דקתני עלה דמתני׳ בחול ישרף מיד ר׳ אליעזר הוא ומשום דשלמים הוא וכגון דשחטיה בהדיא לשם פסח ורבי אליעזר לטעמיה דאמר בפ׳ תמיד נשחט (לשיל סב:) שלמים ששחטן לשם פסח פסול: **ואי רבי אליעזר.** אמאי מנן מתני׳ פטור לחייב משום שבת דהא לית ליה כו׳: ובפטורי. דטועה בדבר מצוה: סבר לה. רבי יוסף בן חונאי כרבי יהושע: רב אשי אמר רב דאמר. לעיל לא בעי עקירה לית ליה דהאי תנא דאמר בחול ישרף מיד אלא קסבר רב דמתני׳ לענין צורה כי האי תנא סבר לה דאמר בעי עיבור לורה: אם יש שהום ביום. לזה ששחט פסח זה בשבת לבדוק אם מתו בעלים כו' ולא שאל לא טועה בדבר מצוה הוא אלא שוגג וחייב. שוגג קרי את הקרוב לפושע: **ומעובר צורסו**. אם הוא חול דאילו בשבת לא אצטריך ליה דהא בשבת לא שריף ליה ולמחר ביום טוב נמי לא שריף ליה: מאי טעמא. בעי עיבור צורה: לאו משום דקסבר לא בעי עקירה. חה סחם נשחט והרי הוא שלמים כשרין אלא שנשחטו אחר התמיד ופסול מחמת דבר אחר הוא: ו**ממאי דילמא.** לעולם בעי עקירה ופסולו בגופו והאי דבעי עיבור לורה משום דרבי ישמעאל סבר לה כמנא דבי רבה בר אבוה דאמר אפילו פיגול שפסולו בגופו טעון עיבור לורה. ולא איתפריש לי עיקר מילחיה דחנא דרבה בר אבוה היכא אתמר ובכמה מקומות מייתי לה בגמרא: דאי לא סימא הכי. דטעמא משום דקסבר פסול הגוף טעון עיבור לורה אלא משום דלא בעי עקירה הא חינח מתו או נתכפרו אבל נטמאו מי איכא דלא בעי עקירה הא סתמיה לפסח שני קאי ורבי ישמעאל או שנטמאו נמי קתני: **אלא מחוורסא.** דטעמא דרבי ישמעאל משום דקסבר פסול הגוף טעון עיבור לורה ותנא דישרף מיד סבר לא בעי עיבור לורה ואי לתרולי בעית דלא חיקשי לרב הכי תרלת דפסול הגוף דידה גבי מתו או משכו ידם משום דשחטיה לשם פסח בהדיא ואיהו לשלמים קאי בלא עקירה כרב והוו להו שלמים לשם פסח ופסול הגוף הוא כיוסף בן חונאי:

הדרן עלך אלו דברים

מחי חיכח למימר. כלומר מתני׳ דהכא תיובתיה דקתני ישרף מיד ולא מיתוקמא אלא משום עקירה: אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע. לעולם כדקאמר שחטו סתם כשר לעולה דכיון דקאי לעולה סתמיה עולה

ותני עלה. דמתניתין: בחול כי האי גוונא. הואיל ויכול לשורפו:

ישרף מיד. ואין לריך להמתין עד שתעבור לורתו. ואע"ג דמותר

הפסח קרב שלמים ואם היה שוחטו לזה שמתו בעליו לשם שלמים

היה כשר עכשיו שלא עקר שם פסח ממנו ישרף מיד דהוה ליה

פסח שנשחט שלח למנויו: הי המרת

בשלמה. אע"ג דסתמיה לשם שלמים

קאי בעי עקירה וכל כמה דלא עקר

הוי שם פסח עליו משום הכי ישרף

מיד ולא בעי עיבור לורה דהוה ליה

פסולו בגופו שנשחט שלא למנויו:

אלא אי אמרת לא בעי עקירה.

וסתמיה שלמים הוא פסולו מחמת

מאי הוי הואיל ושלמים הוא משום

דנשחט אחר תמיד בין הערבים

דשחיטת פסח אחר התמיד היא

כדאמר בתמיד נשחט (לעיל נט.) ועבר

על עשה דהשלמה: כל שפסולו בגופו.

כגון פיגול נותר טמא ויולא ישרף

מיד ואין לריך להמתין: בדם ובבעלים.

כגון נשפך הדם וכגון פסח שמתו בעלים או נטמאו אחר זריקה דעכשיו

פסח כשר הוא אלא שאין לו אוכלין:

סעובר לורחו. ימתינו לו עד שתעובר

ממנו לורת בשר דכיון דאין פסולו

חמור לא שרפינן קדשים בבזיון

ועיבור לורה הוא פסול לינה דהוה

ליה פסולו בגופו: ולר' חייא בר

גמדה דהמר. בתמיד נשחט (לעיל סד.)

גבי מתניתא דקתני התם דפסח בעי

עקירה ואוקמה כגון שהיו בעלים

טמאי מתים כו': הא. אחר דלאו

שאבד קודם חלות ונמלא אחר שחיטת

הפסח דלא אתא חלות עליה למיקבעה

בדחים. חנם מחמם מום או אתנן ומחיר שאינן ראויין, אבל למה שהוא סתמא האי לפסח לא בעי עהירה: למוין, מכנ למנו צח.). ראוי יקרנ (לקמן צח.). הנשחטין לשם פסח חטאת בכל

ולשם חטאת פסולים. כל שאר זבחים שנזבחו בי"ד בניסן לשם פסח או שנזבחו פסולין, כי היכי דאינהו פסולין לשם אחרים (זבחים ב.). אפילו פיגול. דפסול הוא ואע"פ שתחלתו אשם וכן מותר חמור הוא ופסול דאורייתא ממת שום ובפול למוליים: הול (מנחות נ:). הדרן עלך אלו דברים הפסח כיון דלשלמים קאי סתמא כי שחיט ליה שלמים הוא והכא דקתני ישרף מיד לאו משום עקירה אלא

כגון שהפרישו קודם חלות וכי מטח מוסף תוספות חלות קבעתיה חלות שהוא זמן שחיטתו א. דהשתא הויא ליה בלא

ונרחה לפסח: ומתו בעלים חחר בעלים. תוס' שאנץ. **חלות.** ונדחה מפסח דשוב אינו חוזר ונראה לשלמים. והא דקי"לש מותר הפסח אחר הפסח קרב שלמים כגון

רבינו חננאל (המשר) יהושע דתני טעה בדבר מצוה פטור. רב אשי אמר רב דאמר לא בעי עקירה כי האי תנא הוא דאמר הכי דחוי אם יש שהוח ביום את ידם או שמתו או שנטמאו ולא שאל אלא שחט בשבת חייב ותעובר צורתו. כלומר ישאר ימים שיראיש ולא ישאר צורתו כעין ירקרוקת ויצא לבית השרפה. ומדקתני תעובר צורתו ש״מ דלאו פיסולו בגופו היא אלא מחמת דבר אחר הוא. ש״מ רהאי תנא לא בעי עקירה, וכיון שמתו בעליו או . שנטמאו או שמשכו את ידם ממילא הוי שלמים, ופסולו משום ט.ב.ב. דושחט אחר תמיד של בין . הערבים לפיכך בעי צורה ודחינן ממאי דכי מוקמת לה הרי היא דלמא לטולמ תנא סבר לה כרבה דאמר

> בדבר מצוה פטור. ולא הוה ליה למשחט עד דבדיק ליה דהאידנא דקא שחיט בעלים אינוז חיים. והדרינז ואוקימנז ליוסף בן חוני דתנן בריש שחיטת קדשים יוסף בן חוני אומר הנשחטין לשם פסח ולשם חטאת פסולין אלמא פיסולו בגופו הוא,

פיסולו בגופו הוא טעון צורה. דאי לא תימא הכי דהאי תנא ודאי בעי עקירה, תינח במי שמתו בעליו או שמשכו את ידם נורקה מפי חבורה וכו', אלא מחוורתא יוסף בן חוני היא כדשנין מעיקרא. הדרן עלך פרק אלו דברים איכא למימר סתמיה לשלמים קאי. אלא נטמאו בעלים מי איכא מאז דאמר לא בעי עקירה. והא אמר